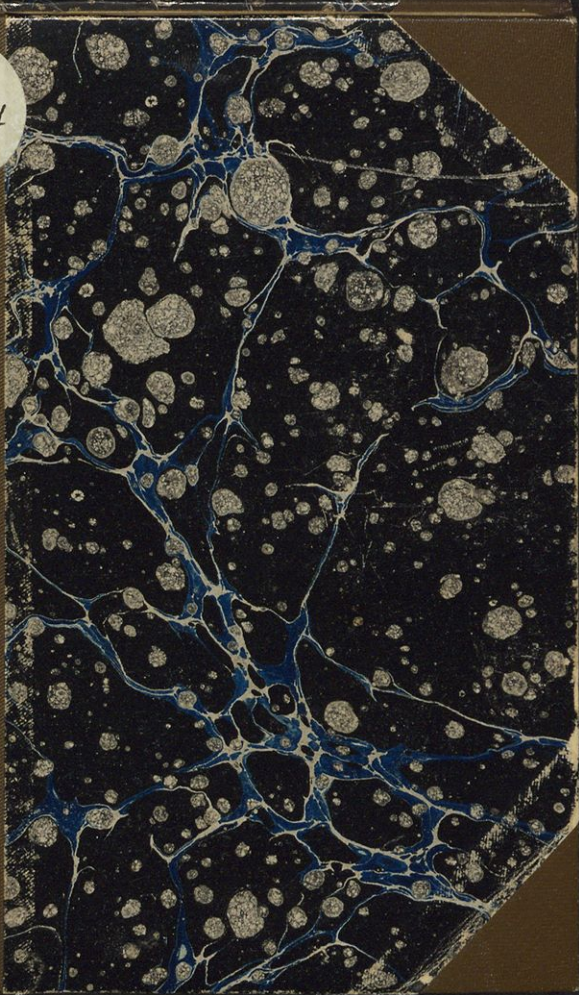
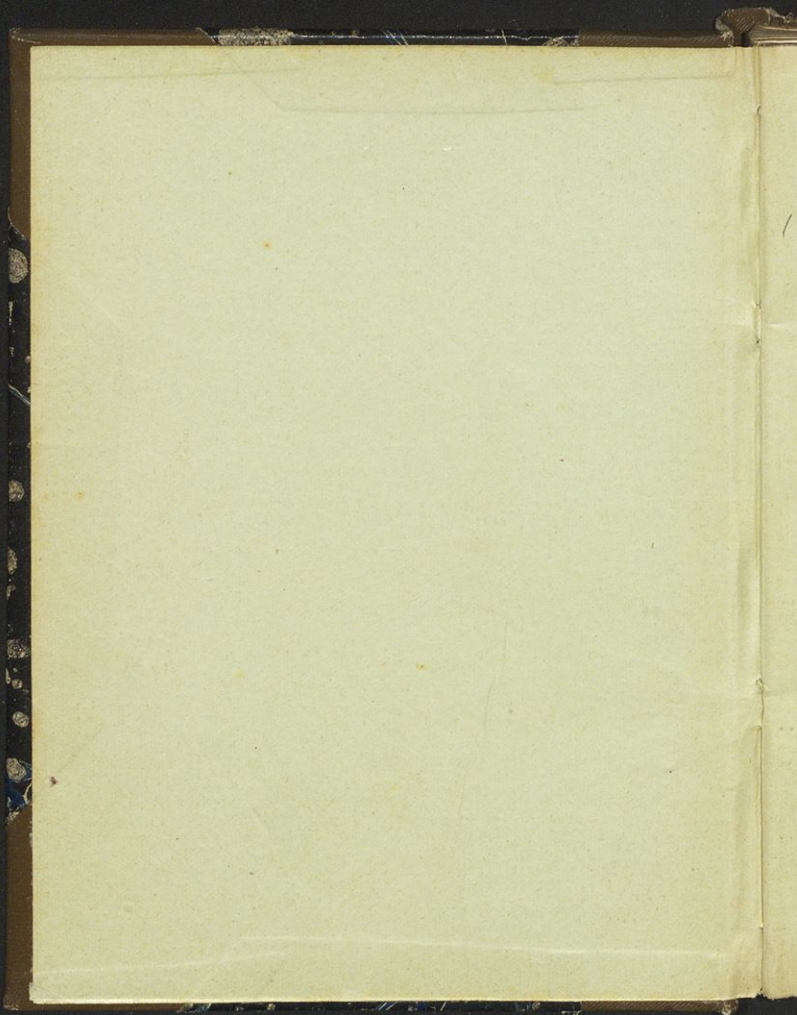

III
M 39044
R

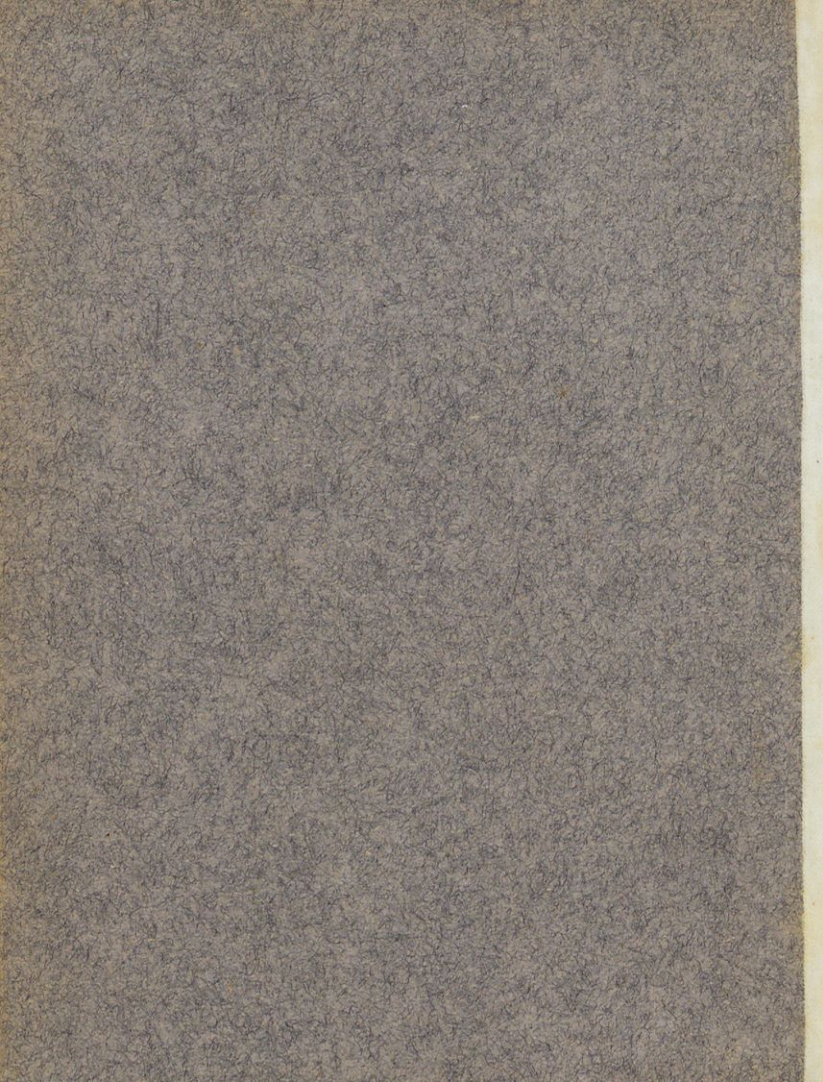
W 2
RADOMSKI:

Z MOJEGA VRTA.

—
PESMI.

LJUBLJANA 1910.
TISKAL IN ZALOŽIL DRAGOTIN HRIBAR.

Z MOJEGA VRTA

PESMI.

ZLOŽIL

RADOMSKI. =

= Anton Levac,

višješolski svetnik v Gradcu.

Kar Erhard

LJUBLJANA 1910.

TISKAL IN ZALOŽIL DRAGOTIN HRIBAR.

III h 39077 h

030032892

Na vrtu sem svojem nabral
Iz rožic Vam šopek različnih,
Ki v teku jih let sem vsejal
Ob času občutkov priličnih;
Bo šopka ugajal Vam vonj,
Vrtnaril nisem zastonj!

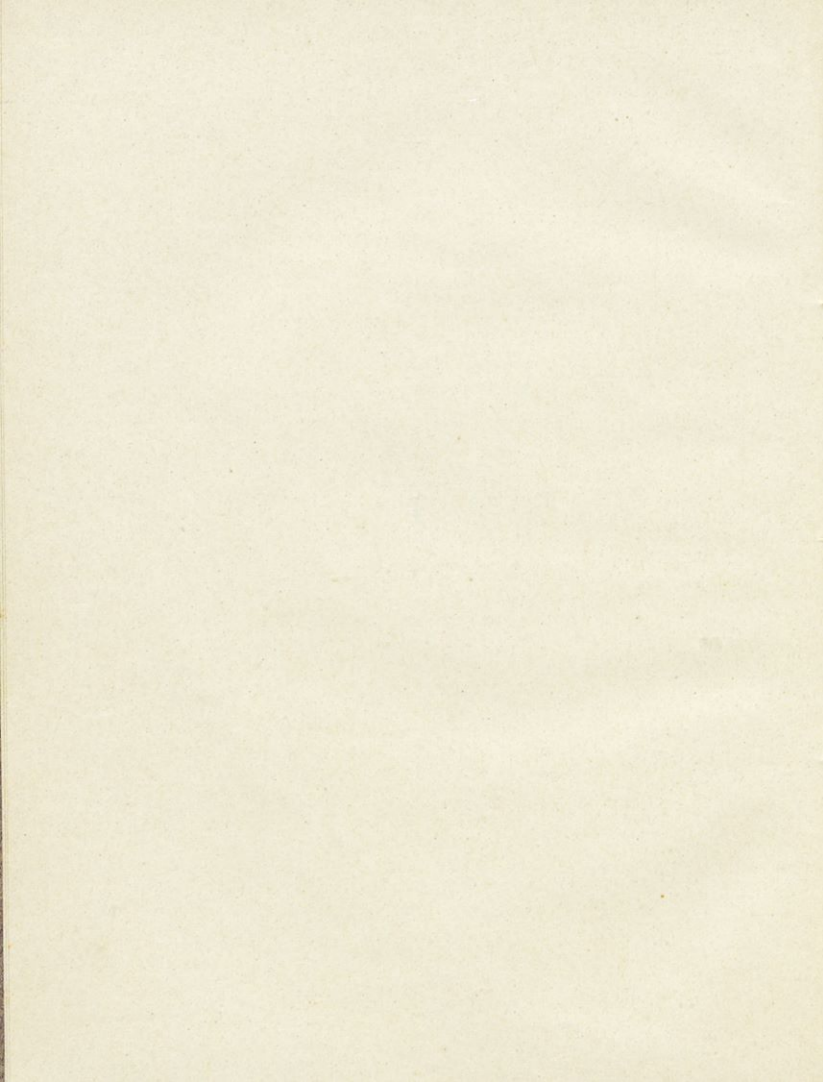
1870-1871

The first part of the year was spent in the
field, and the second part in the
laboratory. The results of the
work are given in the following

table. The first column gives the
number of specimens, the second
column the number of specimens
which were found to be
I.

The first part of the year was spent in the
field, and the second part in the
laboratory. The results of the
work are given in the following

table. The first column gives the
number of specimens, the second
column the number of specimens
which were found to be
I.

Pevec - samotar.

Od nekdanj sem že rad sameval,
Tako samujem zdaj še rad,
Za družbo nisem se ogreval,
Ne zdaj ne hodim je iskat.

Kaj vaše naj poslušam šale,
Besede prazne, marnje vmes!
Ko vinske praznite bokale,
Ne vnema ogenj vam očes.

Če vinca slad me zvabi h kupi,
Najrajši sedem zase v kot,
Življenje z njega boji, upi,
Človeštva razmišljam pot.

So vinca vam moči opojne,
Duh pevski v meni obude,
Iz kapljic vinskih mnogobrojne
Se v meni pesmice rode.

Moj svet.

„Kak je življenje naše lepo!“
Pri polnih čašah si pojo,
Jih vinski duh omami, slepo
Da svet naš hvalijo takó.

Kadar se z vincem jaz ožarim,
Pa glavo si podprem z rokó
In v mislih si drug svet ustvarim,
Kjer bi živelo se lepó.

Svet, kjer življenje srečo nudi,
Ki skrb in bol je ne kali,
Veselje nam ne širi grudi
Le, če zavest se ogluši.

In kot puščavnik v svoji koči
Živi življenje sam zasé,
Tako se moja duša loči,
V ta moj svet veselit se gré.

Ob Bistrici.

Šumiš še vedno, Bistrica,
Ko nekdam si vesela,
Že zdavnej so pa vsahnila
Radosti moje vrela.

O da še enkrat mladolet
Ob tebi jaz bi hodil,
Noben goljufen up me spet
Po svetu ne bi zvodil!

Po svetu, kjer le čaka nas
Prevara in trpljenje,
Zastonj nam zbuja vedno čas
Morilno hrepenenje;

Po svetü, kjer le ta velja
In ljubljén je od sreče,
Ki druge smelo goljufa,
V oči jim pesek meče,

Kjer človek vero izgubi
V ljudi in vse življenje,
Kot Epimenid se zbudi
V veliko začudenje. —

Šumiš še vedno, Bistrica,
Ko nekdam val hiti ti,
O, da spoznanja moja vsa
Bi mogel v njem vtopiti!

V gostilni.

V gostilnici sedim
In pivce opazujem,
Zakaj tak hrepene
Po vincu, premišljujem.

Ta pije pač zato,
Ker piti potrebuje,
Ker vince mu telo
Za delo okrepčuje.

Ta le za kratek čas
Se z vincem rad zaliva,
Tegà prignala sem
Je žeja nagajiva.

Ta pije, ker se je
Priljubila mu kupa;
Jaz sam, oh, le jaz sam
Pa pijem — iz obupa!

Moj rojstni dan.

Sem, tovariši, za mizo,
Danes moj je rojstni dan,
Kdor me ljubi, naj gre blizo,
Dobro bo pogostovan!

Vinca gori prinesite
Iz najboljše nam kleti,
Vi, prijatelji, pa pijte,
Da se vname vaša kri!

Kadar dan se ta približa,
Čustev tožnih sem prevzet,
Dne spominja me, ko križa
Tovor bil mi je zadet.

Res, visoko ni število
Mojih še življenja let,
Skušenj vendar že obilo
Mi naklonil je ta svet,

Skušenj, ki grene življenje
Dušo z žalostjo pojé,
Da na svoje se rojenje,
Človek spomni žalujé.

Pa zato v kozarcu vina
Vselej rad ta dan vtopim,
V vincu neha bolečina,
Z njim si žalost odpodim.

Kupe v roke, zazvonimo,
Kak se vince nam smeji!
En dan skupaj pozabimo,
Kar v življenju nas mori!

Noči.

O temna noč, na prsih tvojih
Kak sladko se in mirno spi,
Ko nam po dneva težkih bojih
Utrujene zapreš oči!

O, vzemi v svoje me naročje,
Razpni čez me svoj črni vel,
Da v spanje se vtopim globočje,
Me čar tvoj divni bo objel,

Da v dušo težko mir se vlije,
Od srca bo obup odvzet
Za kratek čas, duh odpočije,
Pozabim sebe in ves svet!

Slovo mlademu življenju.

Pa z Bogom, o življenje!
Saj to, kar še trpi,
To je životarjenje,
To več življenje ni.

Mladosti leta zlata,
Kak hitro ste prešla,
Kakor bi vas krilata
Odnesele sapicà.

Nov rod sedaj nastopa,
Nov rod se veseli,
Dokler ga ne oropa
Čas mladih srečnih dni.

Človeku komaj vrata
Življenja se odpro,
Že starost jih košata
Zapira za seboj

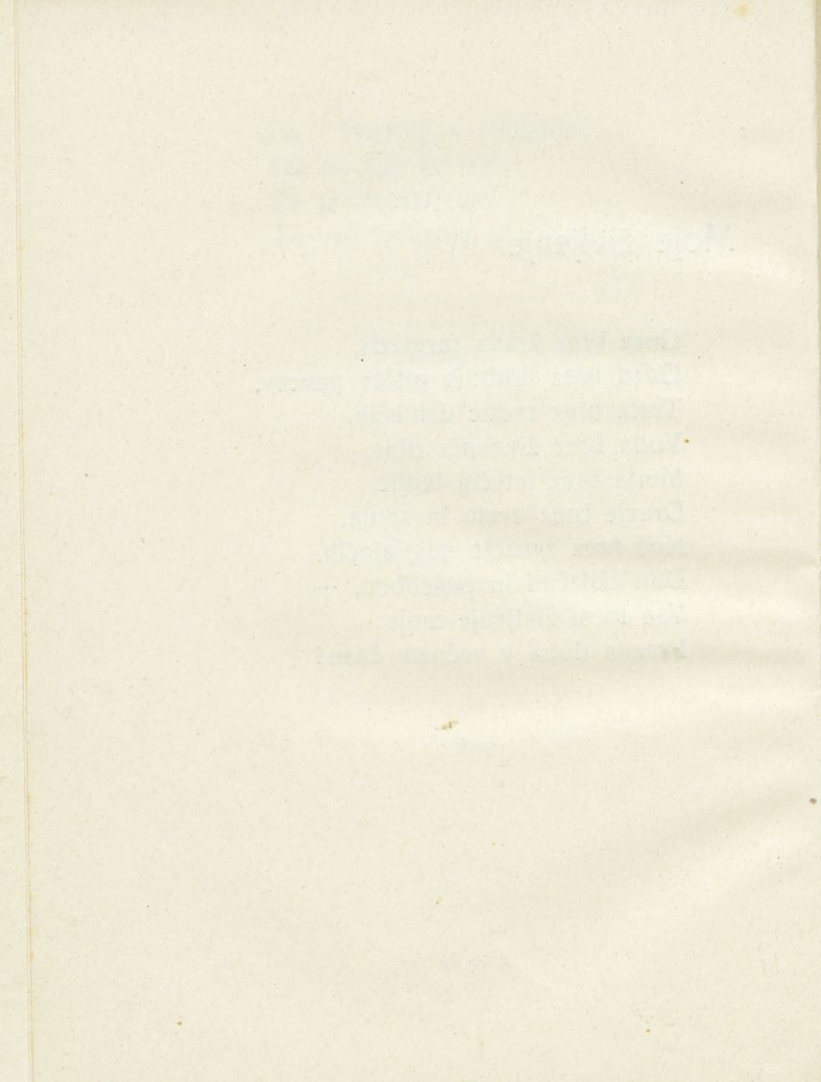
Pa z Bogom, o življenje!
Saj to, kar še trpi,
To je životarjenje,
To več življenje ni.

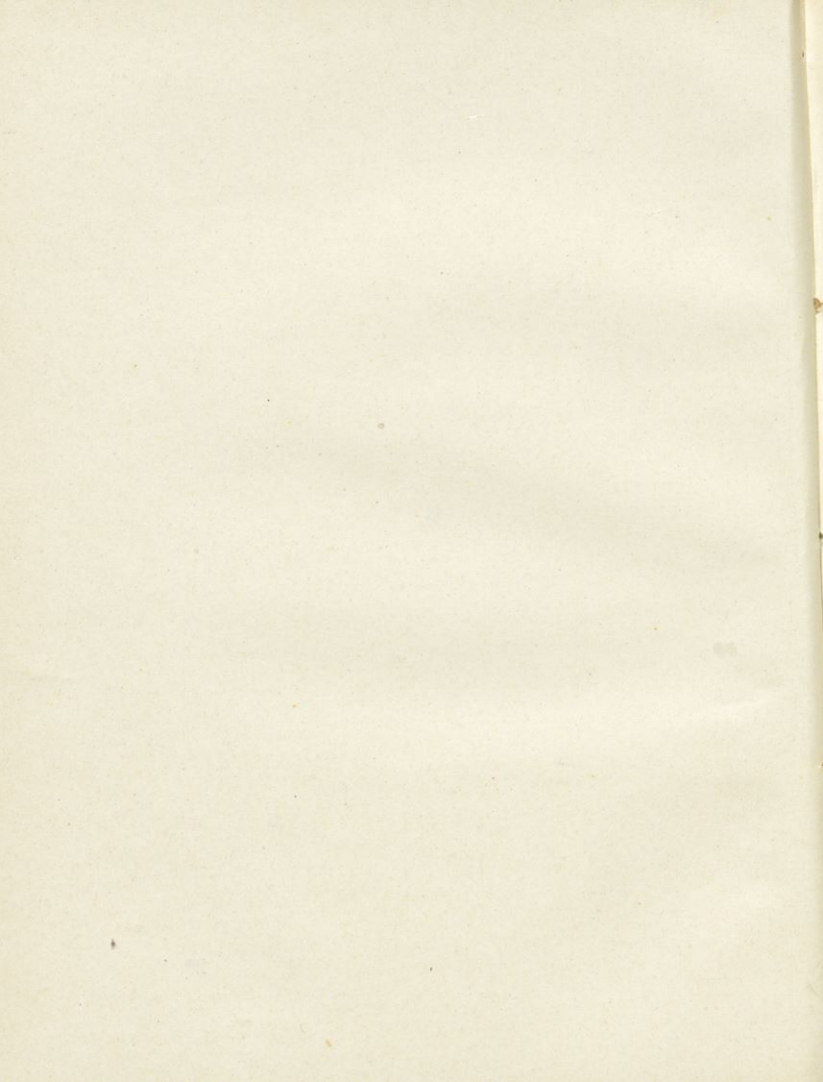
Moje življenje.

Gora brez krasu razgleda,
Gozd brez drobnih ptičev pevcev,
Trata brez cvetic dehtečih,
Voda brez živahnih ribic,
Morje brez letečih ladjic,
Drevje brez cvetu in sadja,
Noč brez zvezdic migljajočih,
Dan oblačen in puščoben, —
Vse to si življenje moje:
Prazna doba v večnem času!

II.

Človek in usoda.

Kaj so na svetu dobri sklepi,
Kaj trdna volja in značaj,
Ko človek je usodi slepi
Podvržen kakor otročaj!

Naj dela, trudi se, napenja,
Naj potrpi kot Epiktet,
Komur usoda ne odjenja,
Mu pekel vedno bo ta svet.

Ne sodi ga zato prerano,
Kedor ne vede se ti vseč!
Kdo ve, če mu je bilo dano,
Oteti svojih se nesreč,

Če v krivdo niso ga pahnile
Moči stvarjenja in razmer,
Povzdig njegov mu zabranile,
Odkazale pogube smer?

Čemu življenje?

Kdo ste moči, ki ste vzbudile
V življenje nas in pa čemu,
Komu na ljubo ustvarile
Ste bitja našega rodu?

Ko nam življenja dan zasvita,
Nesreče že na nas preže,
Pogibelj čaka vedno skrita,
Dokler nas v grob ne polože.

Kaj bilo je človeka treba,
Ko le trpljenje ga mori,
Ko mu od rojstva do pogreba
Ubogo srce krvavi!

Da je življenje sama spaka,
Igrača le prirodnih sil,
Ni bila je potem napaka,
Kar Hegezija si učil.

Al da življenje je trpljenje,
To zbuja up mi tolažljiv,
Da naše čudno nastajenje
Namen ima svoj dobrotljiv:

Brez krivde svoje je bil klican
V življenje človek; kdo taji?
Po krivdi tuji je zdaj vican,
Po krivdi tajnih nam moči!

A krivda vsaka če zavrnila;
To večni zakon nas uči!
Le proste bile naj plačila,
Ki so nas klicale moči?

Modrost zato le ta je prava,
Ki stanovitnost nas uči,
In tje da duša enkrat splava,
Kjer se v veselju prerodi.

Na prijateljevem grobu.

Prijatelj, ti že spiš v gomili,
Po svetu tavam jaz še tod,
Ognil si se življenja sili,
Ki jo trpi človeški rod.
Kako, ko v groba zrem zelenje,
Prevzema misel me, čutenje!

Kolikokrat sva vkup sedela,
Pri čaši vinca pozno v noč,
O tem se govoré razvnela,
Kar umu rešiti ni moč:
O Bogu, duši, al o svetih,
Obdajajočih nas neštetih.

Je zdaj tvoj duh dospel res k temu,
Ki vse ti razodeti zná,
Ki vešč je vsakemu problemu,
Ker stvarnik vsega je sveta?
Je res zdaj tebi vse očito,
Kar tu nam vedno bo zakrito?

Al ne? So res le prazne sanje,
Da onkraj groba se prične
Življenje novo, ki nam znanje
O vsej vesoljnosti odpre,
Da tam se razodene bitje,
Ki ustvarilo je svet in žitje?

Le sanje? Oh, to ni mogoče!
Na kviško duh naš hrepeni,
Njegovo je strmljenje vroče,
Dospeti do popolnosti!
In kdor nam duh je tak podaril
Naj le za smrt ga je ustvaril?

Človeški duh je sveti žarek,
Ki Bog iz sebe ga je dal,
Začasen je njegov podarek,
Ki v sebe zopet ga bo „zbral“;
Zato se človek k Bogu vrne,
Ko ga mrtvaški prt zagrne!

Blagor mu!

Težko na svetu je temu živeti,
V prsih ki nosi premehko srcé,
Zase že mora zadosti trpeti,
Čuti pa tudi še tuje gorjé.

Kamor po svetu pogled svoj upira,
Žali stotero ga bridkih podob,
Vidi kak človek si solze otira,
Kak ga razjeda obupnosti zob.

Blagor mu, komur je dano jekleno
Srce, da čut od njega odleti,
Medse in druge zgraditi zna steno,
Da mu zakriva, kaj bližnji trpi!

Zvezdam.

Kaj zvezde migljate prijazno z nebá,
Ko lučice bile bi zlate,
Kot bile samo bi v krasoto svetá
Po nebu vozeče se jate.

Ne lažite, niste ne lučice vé,
Svetovi ste v zemlje obliki!
Ker dasi predaleč, pa vendar vas že
Spoznali možje so veliki.

Svetovi, na katerih najbrže ljudje
Ko tukaj na zemlji živijo,
A blišč vaš prikriva le bridko gorjé,
Ki oni ga tudi trpijo.

Zakaj si, luna, tiha, blede?

Zakaj si, luna, tiha, blede,
Kaj ti otožnost z lica gleda?
Po zemlji žalostno razlit
Ko luč mrtvaška je tvoj svit!

Lej, zvezdice prijazno celo
Migljajo noč tako veselo
In solnce z žarki ko zlató
Obsipa nam čez dan zemljó!

Kaj naj ne bom jaz, luna, blede,
Otožnost z lica naj ne gleda!
Po noči le sijati smem
In družbo delati ljudem.

Po noči pa le hudobijo
Na zemlji zrem, siromačijo:
Iz svojih kotov kak hité,
Ki dne se belega bojé!

Je noč razbojnika prizvala,
Se plazi tat okrog vogala,
Ki s prstom kažejo za njim
Po dnevu, njemu pot svetlim.

Skoz okno gledam, kak se muči,
Ko vse že spi, trpin pri luči,
Al kak na postelji sedi,
Mu spati branijo skrbi.

Jih gledam, ki v obupa moči
Življenje si končajo v noči,
Ubožčke, ki ne vedó,
Kam položijo naj glavó.

Veselje, sreča pa podala
Za težka sta se zagrinjala,
Do nju ne more več moj svit,
Pred mano srečni svet je skrit.

Visoko zvezdice migljajo,
Reči na zemlji ne spoznajo,
Svetovja solnce je vladar,
Ne zmeni se za malo stvar.

Kaj naj ne bom jaz, luna, blede,
Otožnost z lica naj ne gleda,
Gorjé samo na zemlji zrem,
Od žalosti na nebu mrem!

Sreča je slepa.

Moj prijatelj s kozjo brado
Se nad svetom je jezil,
Da mu vzel je vsako nado,
Ki jo v srcu je gojil.

K brivcu gre, da mu poreže
Grdo brado; misli si,
Da usodi s tem ustreže,
Če to brado odsloví.

Toda svet ostal sovražen
Je kot prej mu in srdit,
Ni postati mogel blažen,
Tudi ko je bil obrit.

Komur je usoda mila,
Kozja brada mu ne dé,
Njega bode še ljubila,
Kozje naj ima rogé!

Zemlja — vodnica usode!

Martanka mati je sedela
Pred hišo svojo na večer,
V naročju sinka je imela,
Ki v nébesa je gledal smer.

„Povejte, mama, kaj pomeni
Na nebu zvezdic tolik broj,
Da vidi se, ko da ognjeni
Čebelic bil bi gori roj?“

Tako povpraša sinček mamo,
Na kviško z ročico kazoč,
In mati, — kakor tukaj znamo, —
Razreši mu to stvar rekoč:

„Vsak človek ima zvezdo svojo,
Ki vodi mu življenja pot;
Izberi tudi eno, tvojo
Da ti usodo vodi tod!“

In sinko zre po nebu nočnem
Izbere zvezdico lepó,
Na svodu materi iztočnem
Pokaže našo, oh, zemljó!

Od tega dne nobene sreče
Ubogi ni imel Martán,
Bridkosti vse, skrbi moreče
Je skusil kot bi bil zemljan.

Človek in veselje.

Ko bil bi droben ptiček,
Kako bi mi dobro biló!
Peruti bi svoji raztegnil
In letal po zraku prostó.

Pa vsedal bi se na ókenca,
Kjer mlade dekleta spé
In gledal bi jih razkošno,
Ko zjutraj se krasoté.

Ko bil bi živahna ribica,
Kako bi mi dobro biló!
Ne vedel bi, kaj se pravi,
Trpeti žejo hudó.

Kaj bilo bi meni mari,
Če trta kaj vinca rodi
In če se ohrani, al če jo
Filoksera zaduši!

Ko bil bi pisan metuljček,
Kako bi mi dobro biló!
Bi letal od cvetke do cvetke
In srkal medico sladkó.

Ne vpraša on cvetke nobene,
Se hoče udati al nè,
Ko eno okusi, pa k drugi
Perutici svoji razpnè.

Oh, pa sem le človek uboren,
Ki ga je rodila skopost,
Ki mora se trdo boriti
Za vsako najmanjšo sladkost!

III.

Socialni problem.

V nedeljo popoldne v gostilni sedeli
Prijetelji so ter pili in peli.

Pristopi ubožec, poprosi za dar
Meneč, saj za krajcar ne bode jim mar.

A prvi zmed pivcev nad njim zarohni:
„Poberi se, občina naj te redi!“

In drugi: „Postopal si, ko si bil mlad,
Pa muči naj v letih te starih glad!“

„Ej“, kliče že tretji, „kje je oštir,
Da gostom svojim napravi mir?“

Ubožec prestrašen z rosnimi očmi,
S povešeno glavo iz sobe zbeži.

Postopim za njim in skrivaj mu dam,
Kar ravno drobiža pri rokah imam. —

Prijatelje kmalu je vince sladkó
Razgreló, pogovor učeni pričnó :

O bedi socialni, kaj ljudstvu je v kvar,
Da blagor človeštva le redkim je mar.

Hinavci! sem mislil si, ravno sedež
Pokazali ste izvedbo idej.

Pomaj vsegdar, kar moreš ljudem,
S tem najprej rešuješ socialni problem!

Kar danes ste brez potrebe zapili,
S tem bili bi vbožca ves teden hranili!

Delavec.

Zopet čez teden dni
Duška so dali mi!
Našteli so mi par grošičev
Za tedenski trud in znoj,
Sami pa z veseljem hudičev
Odnegli tisoče seboj!

O, kje si, večna pravica?
Pred delavcem skrivaš lica!
Za grozni napor,
Da ud še komaj v telesu migne,
Da roka še komaj kupico vzdigne,
Plačilo je — bor!

Kar iti domu me k družini je strah,
Ker prag prestopim vselej plah:
Revščina v vseh vogalih:
Žena blede,
Kopa malih,
Prazna skleda! . . .

Tam v mramorni svoji palači
Mučitelji in zatirači
Pa se po živinsko pasó, —
Naše jedo mesó!

Kaj vince vabljivo se smeješ?
Več piti ne smem te — povem!
Če v žilah mi kri razgreješ,
Bi storil kaj, — česar ne smem!

Kako Martani mislijo o nas.

Na Martu umnejša so bitja,
Kakor na zemlji smo ljudje,
Izumila za zvezd razkritja
Popolen daljnogled so že.

Po izumu se je družba zbrala,
Postavila je daljnogled,
Da bi naš svet opazovala,
Ki s zvezdami se vozi vred.

Najbolj zanimalo vprašanje
Jih je, če tudi tu ljudje
Žive, bitja, da u m i n z n a n j e
Ter p a m e t soditi jim gré.

Najprej pod daljnogled se spravi
Zvezdar — veljak, Paturigam,
In ko ga v pravo smer napravi,
Pa gleda gori proti nam.

Kaj vidiš? vprašajo ostali;
„Prijatelji, pogled strašan!
Do koder seže se z očali,
Je bitij živih polna plan.

A bitja ta so mala, drobna
In malo le podobna nam,
A sila videti hudobna:
Moré se, da je groza vam!

Dve stranki proti si stojita,
Med njima ljut razsaja boj,
Z orožjem čudnim se morita
In mrtvecev je že nebroj.

Zdaj ta, zdaj druga stran zabliska
In nekaj sem in tje frči,
Zdaj ta, zdaj druga bolj pritiska;
Kot voda teče rdeča kri!“

Nato pod daljnogled se spravi
Spet drug zvezdar, Magulifam,
In ko ga v drugo smer napravi,
Pa gleda gori proti nam.

Kaj vidiš? vprašajo ostali;
„Prijatelji, pogled strašan!
Ob morski vidi se obali
Poslopij belih polna plan.

In med poslopji na prostoru
Je bitij zbranih, da se tró,
Ki v hudem med seboj prepору
Borijo se, da je strašnó.

Eni sestradani, upali,
Kamnje v nasprotno stran drvé,
Le-ti z bodali in sekali
Razgnati množico hoté.

A' ta ko divja zver razljuta
Se ukrotiti jim ne dá;
Že tla so z ranjenci posuta
In rdeča kri po tleh curljá!“

Nato pod daljnogled se spravi
Spet drug zvezdar, Radulikam,
In ko ga v drugo smer napravi,
Pa gleda gori proti nam.

Kaj vidiš? vprašajo ostali;
„Prijetelji, pogled strašan!
I tukaj so se skupaj zbrali
In bijejo boj razdivjan.

Eni so videti ubožci,
So suhi, črni, brez oblek,
A njim nasproti belokožci
Jih hočejo pognati v beg.

Tu vidi se, ko da hoteli
Pregnati bi z domačih tal
Uboge črnce, ker vrag beli
Jim mnogo koč je že požgal!“

Tako naprej opazovali
Še drugi našo so zemljó,
A vsi enako so dejali,
Da vidijo le boj in zló.

In drugi dan ob zlati zori
Že družbin je o nas popis,
Po Martu vsem, po dolu, gori
Objavil ta-le zrakopis:

Z ogromnim novim daljnovidom
Zvezdarne v mestu Magafal
Preteklo noč s prav dobrim pridom
Se Zemljin svet je opazoval.

Opazovanja so dognala,
Na Zemlji bitja da živé,
A bitja ta so drobna. mala
In nam podobna malo le.

Ta bitja tudi so hudobna,
To Zemlja je kazala nam,
Le spor, pobjo, sovražnost zlobna
Povsod divja med njimi tam.

Zato, če tudi um in znanje
Se kaže nam iz njih reči,
Ker pametno ni njih ravnanje,
Imeti ni jih za ljudi!

Pesem „Amerikancev“.

Po morju ladja plava,
Visoka kakor grad
In ž njo v tujino daljno
Nas žene beda, glad.

Ne more nas živiti
Nič več domači dol,
Saj le še tujec tamkaj
Šopiri se ohol.

Prekrasno našo zemljo
Nam trgajo iz rok,
Slovenec naj potika
Po svetu se okrog!

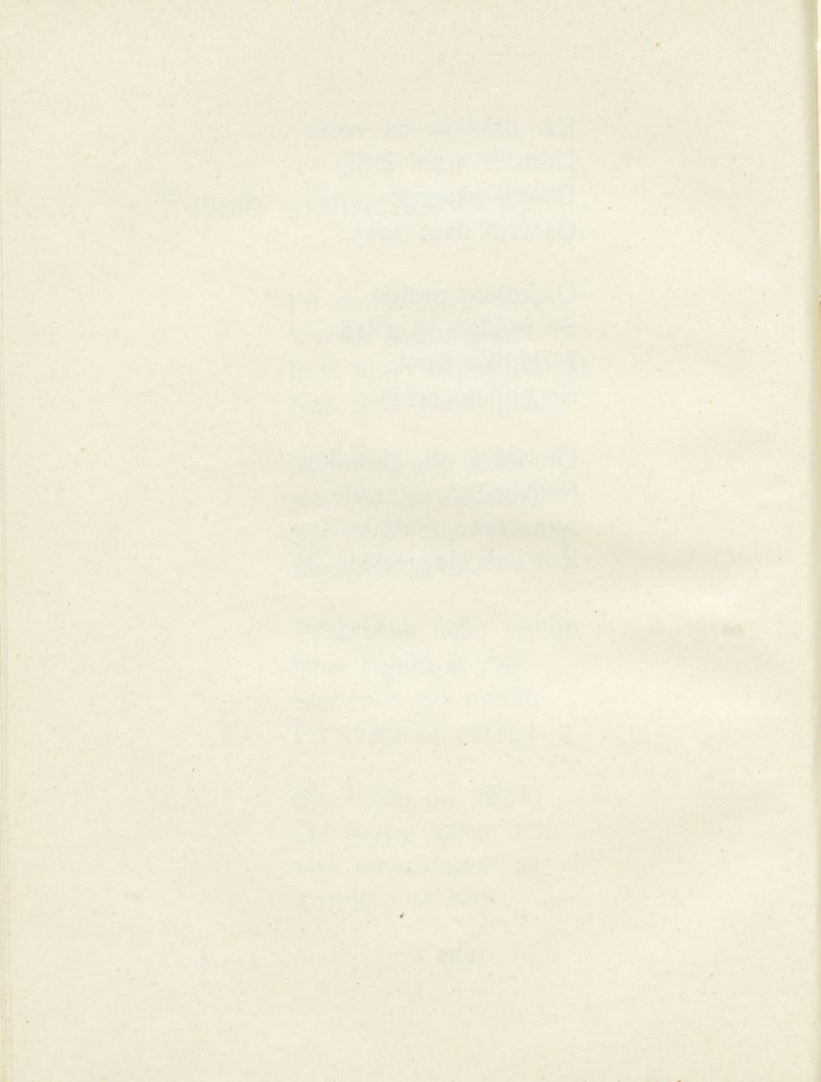
Sin ločen od očeta,
Od sestre ločen brat,
Gre nove domovine
V tujino si iskat.

Kar drazega na svetu
Domači hrani kraj,
Usoda ukazuje
Ostaviti nam zdaj.

O, koliko prelilo
Se bridkih je solzá
In koliko trpela
Še bodejo srcá!

Globoko, oh, globoko,
Neskončno si morjé,
A ne tako globoko
Kot naše je gorjé!

IV.

Črtomir

po bitki z Valjhunom.

Končan je boj, premagana, razgnana
Je vojska mož za vero staro vneta,
Kar v boju ni objela nas Morana,
Pregon se nam in ječa le obeta.
O vojvoda zaslepljen Korotana,
Ki šega ti domača ni več sveta,
Ko moč jeklena tujcev nas objema,
Za tujstvo še srce se tvoje vnema!

Kakor volkovi gonjeni od glada
Preže sovražniki na zemljo lepo,
Nas Longobard, Bavarec, Frank napada,
Avaru naj sužnjujemo kar slepo.
Komu, ki sreča naroda mu nada
Je sladka, pogled ne zastane srepo?
Je v časih teh, ko vse po slogi vpije,
Te bratske nam potreba razprtije?

Kar nekdam si ustvaril, hrabri Samo,
Ko sanje lepe je čez noč zbežalo,
Nad tvojo komaj se zaraslo jamo,
Kraljestvo tvoje je ko dim razpalo;
Več svetlih dnov od ondaj ne poznamo,
Nesloge zlo kali je spet pognalo,
Ker vojvodi brezdelni, popustljivi,
Le v sporih bili so neutrudljivi.

Propast pretila že mu je globoka,
Al mesto, da ga rešita navala,
Potujčena Borutova otroka,
Le novo vero sta med ljud sejala;
Bo zdaj Valjhunova nezvesta roka
Mrtvaški narodu grob izkopala:
Ni mu Bavarec dal zastonj pomoči,
Le da usodo našo prej odloči.

Prepozno, ak je enkrat ovenela
Cvetica, rosa ji prinese hlada,
Se smrti svoje več ne bo otela,
Ko cvet in list za listom ji odpada;
Tako, ak v dobi pravi se ne dela

Za narod, rešiti ga ni propada;
Že v duhu zrem usodo Korotana
In ž njo njega, ki vidim ga kristjana.

Predmet dežela tujega bo plena,
Slovenstva zateró domačo šego
In borna svoja boš, Sloven, kolena
Šibil pod težko ptujčevo telego,
Izdajica boš svojega imena,
Ki v časih težkih ti bo za nadlego;
Se v letih poznih bo še kdo zavedal,
Le razvaline bo domovja gledal.

Al zmaga slavna gre al smrt junaku!
Kak nosim v prsih rane naj skeleče?
Je strela dana temnemu oblaku,
Iz sebe ogenj žgeči da izmeče,
Tako menè, Valjhun, tebi "veljaku
Izdajnemu se maščevati vleče!
Poprej, ko se preselim v nav rojakov,
Poiščem še te, o izròd očakov!

Narod — mučenik vere.

Ti narod moj, ti mučenik si vere!
Za stare si prelival kri bogove,
Ko z mečem te učil je vere nove
Valjhun, in žrtve si dajal stotere.

Biló trpljenje tvoje je brez mere,
Ko tuj se vgnjezdi v tvoje škof gradove,
Jezika z vero trebi ti sledove,
Škof, sit po Alkuinu nikdar bere.

Preganjana kak bila so krdela,
Ki vera Lutra jim srca je vžgala,
Le tuja jim je dala dom dežela!

Brat bratu zdaj bi stesal kar vešala,
Ko gadja sičejo besede žrela,
In črt jim zopet — vera je vpihala!

Uboga domovina.

Iz sto ran domovina krvavi,
A ti, ki naj bi lečili ji rane,
Od starih ji sovražnikov zadane,
Še nove sečejo v telo sami!

Da s solznimi nas črkami uči
Povest, kar nam je od očakov znane,
Kak jih v neslogo, spore zakopane
Podjarmi tuji meč, jih pogubi,

Ni jim v duha slepoti tega mar!
Ko Turki drli zopet bi čez griče,
Na boj povsod se po deželi kliče,

Objel že zadnjo kočo je vihar!
O, daj mi tvoje, Kirka, piti vino,
Na vbogo da pozabim domovino!

Zakaj ni več Slovencev v nebesa.

Preteklo je bilo že petdeset let,
Odkar ni Slovenec v nebesa bil vzet.

Je družba zveličanih bila v skrbih
Slovencev, da narod zabredel je v greh.

Poslanstvo pred Božji prestol se podá,
Vsevednega vprašat po vzrokih Bogá.

„Od nekdanj Slovenec pobožen je bil,
Je molil, se postil, duhovne častil.

Kar trumoma v tvoj smo prihajali raj,
Ne pride Slovenec v nebesa več zdaj.

Preteklo sedaj je že petdeset let,
Odkar ni Slovenec v nebesa bil vzet.

Kaj doli na zemlji, povej, se godi,
Usoda Slovencev zelo nas skrbi!“

Tako zaprosilo pred Bogom klečé
Poslanstvo je; Bog pa tako-le jim dé:

„Nikdar več Slovenca v nebesa ne bo,
Je zgubil svoj jezik in rodno zemljo.

Ni sloge prijatelj on bil že odprej,
Razporu še hujšemu vdá se poznej.

Mu vera celo, ki ljubezen uči,
Sovraštva izvor je in blede strasti.

Brat brata obreka, preganja in trè,
Vse delo za narod kaj hitro zamrè.

Ga tujec podjarmi, pripravi ob moč,
Raznarodi narod se obupajoč.

Kjer vaših očakov korakal^o je rod,
Besede slovenske ne slišiš nikod.

Končal se vaš narod je vsled razprtij,
Zato več Slovencev v nebesa zdaj ni!““

Domače razprtije.

Povest nam naša žalostna oznanja,
Kako, Slovenija, enkrat velika,
Si bila, ko še narodov razlika
Povod bilà ni grdega sčuvanja.

Kjer sosed naš ima zdaj lepa stanja,
Njegova širi tuja se omika,
Kjer Nemec, Lah, Madjar veselja vika,
Bilà slovenska zemlja si nekdanja.

Pod tujo vedno silo dom se krči,
Le malokdo za brambo se osrči
Tegà, kar še je naše domačije.

Da prej jim vzeti bo še to mogoče,
Da nas poženejo iz zadnje koče,
Pomorejo, — domače razprtije!

Slovenski tribuni.

Več kakor nekdej Rim imaš tribunov,
Ti narod moj, a redko vidim Graha,
Ki res bojuje boj za te brez straha,
Sovražnih te s pogumom brani sunov.

Tvoj dom je kakor mokri dom Neptunov,
Siren prepeva zbor, vablivo maha,
Ki ga domača je rodila zdraha,
Iz motnih kliče svojih te tolmunov.

O narod moj, zvijačo Odiseja
Poznaš? Zamaši svoja si ušesa,
Obetajo naj zlata ti nebesa!

In zmisli, da njih sladki glas Orfeja
Le pesem je, zato zložena, peta,
Ker žepe jim napolniti obeta!

V.

Abstinentom.

O smešni abstinentje vi,
Čudaki in filistri,
Nikdar ne bote vcepili
Naukov glav'ci bistri:
Da vince sladko
Ni za nas,
Da jemlje nam le
Zdravje, čas,
Da vinca polna kupa.
Je kupa polna strupa!

Ko trto je ustvaril Bog,
V namenu je to sklenil,
Da bi vsled toliko nadlog
Obup nas ne ogrenil,"
Da vince žarno
Nas krepi,
Bolesti jemlje
In skrbi,
Veselje in vznesenje
Imelo bi življenje.

Bil Noe je pobožen mož,
Pa njega skrb je bila,
Da se je poleg žita, rož,
Še trta zasadila;
On vince sladko
Je rad pil,
Bogu hvaležen
Zanj je bil,
Tako smo se učili,
Ko smo še majhni bili.

O smešni abstinentje vi,
Možaki suhoparni,
Vi čete, da prodajali
Bi vince nam v lekarni;
Pa dokler svet bo
Trdno stal,
Češčen bo vedno
Le bokal,
Iz njega bomo pili,
Dokler smo zdravi, čili!

Pivčeva sodba.

Knjige debele
Tako nas uče,
Grki da bili
Ste modri možje,
Moja pa pamet
Tako mi veli,
Malo imeli
Ste v glavi soli,
Ker vince nebeško
Z vodo ste mešali,
Človeštvu najdražji
Dar s tem zameťvali!

Suhoparnežem.

Kot ura redno teče vam življenje,
Od jutra razdelite dan do mraka,
Svoj posel ima dneva doba vsaka;
Ne vzburi vas nikdar svetá vrvenje.

Vsak dan enako vaše je teženje,
Da jed vas in pijača redno čaka,
Da gumb drži, ne pride v čevelj mlaka;
Vsakdanjost vam le je srca hlepenje!

O suhoparneži, kako ste srečni!
Vaš duh kot miren, hladen veter veje,
Nobene ga ne vzburka moč ideje;

Enakomernosti udani večni,
Neznan vam je duhá naval viharni,
Za ktereга ni vaš red suhoparni!

Skopi prijatelj.

Prijatelj me je dolgo vabil,
Da pridem naj ga obiskat;
In res sem priliko porabil;
On sprejme srčno me ko brat.

Prijatelj me okoli vodi,
In kaže mi, kaj vse imá;
Najbolj mi bilo je po godi,
Ko me še v vinsko klet peljá.

Prijatelj me po kleti vodi;
Ej, vinca koliko imá!
Bahato trka po posódi,
Pokusiti pa nič ne dá.

A iz kleti na vrt me pelje;
Si žejen? vpraša me skrbnó,
Lej, tukaj so že češplje zrele:
Potrese češpljevo drevó.

Zdaj, kadar prilika me snide
S človekom, ki ravna skopó,
Prijatelj mi na misel pride
In tisto češpljevo drevó.

Maščevanje morja.

Vode so se razdelile,
Morje, reke ustvarile.

Veselo in mirno so tekle vodé
Po takrat nedolžnem obličju zemljé,
Na katerem krasota
Je rajska bilà,
Ker ni še poznalo
Ne greha, ne zlà.
Mir in soglasje so našle povsod,
Dokler se rodil še ni človek-gospod;
In ko so izlile se končno v morjé,
O zemlji so hvale polne bilé.

Mogočno morje sladko počivalo,
Ko dete v zibki svoji se smejala;
Gladko bilo mu je lice,
Mirno bilo mu srcé,
Kot očesi so device,

Čiste bile mu vodé;
Ni poznalo še viharjev,
Ne grozečih se valov,
Ki sedaj so strah mornarjev
In poguba njih brodov.
Le dihljaj — plima in oseka —
Je gibal ga ko prsi človeka;
In ko je čulo peti zemlji hvalo,
Jo z valčki srčno je poljubovalo.

Zemlja se je obljudila,
Greh, sovraštvo se rodila;
Človekov bil je prvi čin,
Da brat je bratu bil v pogin!
Preganjanje, tlačenje,
Pobijanje, morjenje
Uvedel je povsod
Takoј človeški rod!
Po zemlji prej podobi raja
Nesloga, zlo in smrt razsaja. —
Ko reke vzrejo to gorjé,
O njem obvestijo morjé,
S krvjo, solzami pomešane
Obtoževale so zemljane,

Dokler ga niso napolnile
Sè žalostjo in jadam bile.

Bolesti morje strašne je vzkipelo,
Od zdihljajev bučati je začelo!

V črne megle

Se zavilo,

Jeze grozne

Se penilo,

Piš zagnalo

In valovje,

Ljuto bilo

Ob skalovje,

Se odpiralo globoko,

Zopet brizgalo visoko,

Pluskalo z vso močjó

Ob prej ljubljeno zemljó!

In ker na zemlji konec ni gorjá,

Več konec jeze hude ni morjá,

Človeku vedno je preteče;

Vihar njegov

In moč valov

Brodovja mu ob skale meče,

Da jih zdrobi,
Blago, ljudi
Pa v brezdno nenasitno zvleče!
Na morju vedno jok in stok
Se sliši zemeljskih otrok!
Kaj že ljudi je morje pokončalo,
Zakladov koliko že pokopalo!
In to njegova strašna je osveta,
Da zemlji sreča je bila odvzeta.

Živalska modrost.

Prvi konjič:

Al vidiš avtomobil,
Kako mimo naju drvi?
Za najmanj deset naših sil
On v sebi ima moči.
Ej, ljubi moj kolega,
Kako spreminja se svet,
Odpravljena konjska bo vprega,
Od biča ne boš več zadet!
Bo druga moč vlekla voz
Brez truda in brez boli,
Ki vsaki bo teži kos,
Ko smo obnemogli mi.
Zdaj bomo mi v hlevcu stali
In sladek oves zobali!

Drugi konjič:

Prijatelj, ej, ti si še mlad,
Premalo človeka poznaš,

Ne goji teh sladkih nad,
Neumnosti blebetaš!
Lej, avtomobil si nabavi
Le človek, ki novce imá,
In ko nas od dela odstavi,
Pa v roke nas slabše prodá.
Si novi pomore lastnik,
Stori ti poprejšnjemu lik'.
Tako potem dalje pojdè
Iz boljših v hujše roké
In vedno večje še
Nas trlo bode gorjé,
Na zadnje služili gorjancem
Le bomo še in pijancem!

Tit in Berenica.

Al čuješ, kak med ljudstvom vrè?
Kakor vihar preti mi z jezo,
Ker s tabo, ljubljeno deklè,
Odklanja mojo srčno zvezo;
Rimljan ne hčè, da bila Berenica
Bi, judinja, njegova cesarica.

A migni mi in tvoj ukaz
Privede trumo legijonov,
Pokažem ljudstvu, da sem jaz
Učenec nekdej bil Neronov!
Ljubiti imperator sme, kar hoče,
Povelje njemu so le želje vroče!

„Da kriva bila bi morij,
Ta rana bi me vedno pekla,
Nikdar bi mi izpred očij
Ne prišla kri vsled mene tekla;
Jehove zvesta veri sem ostala,
Ki nam ljubezni je zapoved dala!

Ker jaz nesloge sem uzrok
Med ljudstvom in teboj vladarjem,
Kakor poslušen grem otrok,
Da krvolitja vas obvarjem;
Ločiti se od tebe hočem, dragi,
Tako mi čut velewa v srcu blagi.

Več kakor tvoja naj velja
Ti sreča tvojega naroda,
Naj toraj zopet razvozlja,
Kar prej sklenila je usoda!
Kot po zahodu solnce drugim sije,
Za mano ljubav narod naj ovije!

Vladar mogočen si, o Tit,
Pa moč samo ne odlikuje,
Pravica, milost sta nakit,
Ki prestole naj pozlačuje!
Življenje svoje vse boš triumfator,
Blag ako si in moder imperator.

Najlepši dal mi boš spomin
Na moje čas pretekle sreče,
Če vsak ravnal se bo tvoj čin

Po deve naukih ljubeče,
Ki jo, barbarinjo, tvoj ljud preklinja,
Ker ga spoznanja luč še ne prešinja!“

Globoko segle so v srcé
Besede Titu Berenice,
Se zmotam prejšnjim odpove,
V slovo poljubi devi lice;
Da naj napoči, sklene, zlata zarja
In vzornega postati zgled cesarja.

Kar v srcu sklene, izvrši:
Pravica, milost z njim kraljuje,
In vzdihne: „Diem perdidi!“,
Kadar dobrot ne izkazuje;
Ga „amor et deliciae“ svoje zvalo
Je ljudstvo, ki ga prej je preklinjalo.

VI.

Martani in ljubezen.

Na Martu se je družba zbrala,
Prijetna družba mladih mož,
In o ljubezni je kramljala
Ter o lepoti deklic-rož.

„Lepo na Martu je živeti,
Čaroben tukajšnji je svet,
A kaj nam bilo bi početi,
Ko ne imeli bi deklet?

Lepota vsa sveta je nična,
Če ženska je ne poživi,
Življenje nam šele deklična
Ljubezen radostno stori!“

Tako so se pomenkovali
Pri čaši vinca rujnega
In ljubicam so napivali,
Boginjam srca svojega.

Martani umnejša so bitja,
Ustvaril kakor nas je svet,
A vendar pravijo, da žitja
Ljubezen je najlepši cvet.

Zato, kedor ljubezen graja
Med nami, ta ni modrijan,
Okusil njenega ni raja,
Al pa se hlina — tercijan.

Luna in dekle.

Svarila luna je dekleta
Videč, da rada z ljubim šeta
Ob mesečini pozno v noč,
Lepo svarila jo rekoč:

„Dekle neizkušena še, mlada,
Na sprehod hodiš z ljubim rada,
Nevarna je dekletu noč,
Dá ljubčeku svojo pomoč!

Zvestobo večno ti obljublja,
Ko te objema in poljublja,
Jaz priča takih sem priseg,
Skopnijo vse ko beli sneg!“

Ni dekle lune poslušalo,
Le z ljubim v noč se sprehajalo;
Bil ljubi res je ptiček zrel,
Nedolžnost vzame, pa je šel.

Dekle bol luni je tožila,
Pa luna za oblak se skrila. —
Kadar za svèt ne maraš tuj,
Če kaznjen si, ne jadikuj!

Tožba žene.

Življenje, kako nas ti varaš,
Kak redko nam srečo pričaraš!
Oh, kaj mi je vse obetal,
Ko nekdanj za mano je letal,
Pred me na koleni je padal
In srce mi svoje pokladal:
Da bodem z njim vedno srečna,
Ker ljubav njegova je večna,
Da nikdar njegova zvestoba
Ne mine do črnega groba,
Da meni kot ljubljeni ženi
Vsi dnevi bodo posvečeni! —

Pretekli sta komaj dve leti
In kje so njegovi obeti!
Ljubezen, zvestoba njegova
Sta zame že mrtva grobova!
Samo me pri domu ostavlja,
Idoč me še komaj pozdravlja,

Pri ženskah se drugih zabava,
Al cele noči preigrava,
Jaz pa zapuščena samujem,
Po časih preteklih žalujem! —

Kaj mora mi srce trpeti,
To more le žena umeti:
Usoda ženo najbolj biča
S tem, da se je mož naveliča!

Opomin dekletu N.

Pri oknu sloniš kaj rada čez dan,
Kjer hodijo mimo mestjani,
Obrazek da tvoj je občudovan,
Priklanjajo se ti galani.

O lepa moja deklica,
Al ne živiš ti v zmoti?
Na skrivnem rase vijolica
In ne ob prašni poti!

Navzikaji.

Da tebe, ljuba Navzikaja,
Ko spremljal te je Odisej,
Skrbela bila ljudska graja,
Homer izmišlja najbržej.

Saj se pri Grkih ste ljubili
Prostejše kakor se pri nas,
Saj še bogovi v vas hodili
K dekletom lepim so pri vas.

Practicus.

Ne bodem se trudil
Za lepo samó,
Bom rajši ponudil
Bogati rokó.

Najlepše ženice
Je kmalo dovelj,
A svetle petice
Te vedno bi štel.

Ljubezen že šepa
Čez leto in dan,
Le dotica lepa
Še slogi je v bran!

Prevarjenemu prijatelju.

1.

Zakaj se veselju odtegaš,
Na skrivnem povešaš glavó,
Kaj dušo si tolikanj begaš?
Življenje je vendar lepó!

Lej, družba vesela je zbrana,
Prijatelj, oh, pojdi z menoj,
Se pesem bo lepa, ubrana
Razlegala dolgo nocoj.

Pozabi, kaj ti je storila,
Ki v sebi jo čuvaš takó,
Če piješ, da bo utonila,
Najbolje se znosiš nad njo!

Ustvaril človeku ni žene
Bog, da ga ljubezen mori,
Samo da mu dolgčas prežene,
Za to se pa kaj jih dobi.

2.

Kaj zopet očesi povešaš,
Na roko opiraš glavó,
Spet časov preteklih pogrešaš?
Pozabi že, kar je biló!

Kdo rože za lanske se zmeni,
Ko pomlad je zopet prišla?
Za šopek osuli zameni
Iz rožic si družega!

Novella.

Za temno zaveso Novella sedi,
Dijake cerkveno pravo uči.

Prelep je njen dekliški obraz,
Očem mora skrivati njega krās.

Prelepä je njena podoba vsa,
Odkrita bi prezapeljiva bilä.

Kako naj dijak bi se prava učil,
Ko v njeno lepoto zamaknjen bi bil,

Bi gledal njen stas nebeško razvit,
Ga mamil očij bi deviški svit,

Bi nedrij vzdig gledal in zopetni pad;
Vsak želel imeti bi dragi zaklad!

Za temno zaveso Novella sedi,
Dijake cerkveno pravo uči.

Marljivo dijaki nauke lepě
Poslušajo, vednost si z njimi množě.

Le enemu naukov bilo ni mar,
Edino na deve on misli le čar.

Glas nežni pretresa mu mehko srcě,
Razburjajo misli ga, želje sladké.

Ko čuti do deve srcě prekipě, —
Zaveso ga žene odkriti od njě.

Pristopi k zavesi in z drzno rokó
Razmakne jo, — devo zagleda lepó.

Pred njo na koleni očaran je pal,
Besed ni bil zmožen, le nemo dajal

Ljubezni je známenja svoje ves čas,
Ko angeljski gleda pred sabo prikaz. —

Novella prestrašena lepe oči
V mladeniča plaho upre in strmi.

Jo gane ljubezen njegova, brhkost,
Saj bila še sama je živa mladost.

A hitro ko srna, ki jo zaloti
Nenadoma lovec, iz sobe zbeži

Pri vratcih skrivnih, od koder prišla
Je, kadar je ura njena bila.

„Bologna docet!“ takrat je slavil
Visoko to šolo učeni svet bil.

Učiteljev resnih globoki nauk
Zahteval dijakov je resnih za uk.

Ko bliskoma zve za dijakov se čin,
Na grozen učitelje zdraži način.

Na hitroma v tajen posvèt se zberó,
Dijaku da kazen dobijo ostró.

Giovanni d'Andrea najbolj se srdi,
Saj bila Novella njegova je hči.

Izključbo dijaka predlaga za zmer,
Ki vede hram in osramotil je hčer.

Predlog odobruje učiteljski zbor, —
Novella le sama oglašča odpor.

Modrost, učenost ne pomagata nič.
Če Venere v srce zadene fantič.

Tak vbogi Novelli sedaj se godi:
Dijaka za brhkega srce gori,

Ki v sili čutenja strahu ni poznal,
Ljubezen ji svojo je javno priznal.

Za kazen milejšo goreče hiti:
Češ, strogi ukor že zadostil bi!

A zbor učenjakov ostane jeklen,
Dijaku objavi koj sklep še storjen. — —

Na sever se seli dijak Jerolim,
A lepa Novella — odpelje se z njim.

Pridna Vida.

(Pesem bodočnosti).

Ko ptičica bi bila,
Zletela bi čez hrib,
Bi ljubčka poljubila,
Objela ga za hip!

Tak včasih zdihovale
So vboge deklice,
Se v hramih so jokale,
Od ljubčkov ločene.

Ni treba koprniti
Po ljubih zdaj takó,
Nam možno je zleteti
Vsak dan k njim čez goró.

Če očka gre od hiše
Na semenj al na dan,
Jo mati v cerkev briše,
Pa hajd! v aëroplan.

Ko ptička lahko-krila
Čez goro z njim zletim,
Sva z ljubim se zmenila,
Domu nazaj sfrčim.

Ko očka, mati pride,
Že delam spet domá,
Zaradi pridne Vide
Se smejeta obá.

Mart in zemlja.

Prvi Martan:

Prijatli, na Martu prijetno
Življenje imamo zares,
Je bivanje naše posvetno
Podoba že skoraj nebes;
Vendar če Zemljo ogleduješ,
Razkriva ki jo daljnovid,
Reči dve na nji opazuješ,
Ki sta ji pred Martom na prid.

Gorice nje vince žarnejše
Rodé, ko trt naših je sok,
So njene dekleta brhkejšé,
Ko nam jih odločil je Bog;
Kak vinca žar pivcem tam gori,
Oko in srce razvedri,
Njih deklic obraz kot ob zori
Se jutranji nébes žari!

Drugi Martan:

Verjamem, prijatelj, besedam,
Le škoda, da res je takó!
Kdarkoli tje gori sam gledam,
Enako opažam čudó;
A čujte, že znamo leteti,
S planeta nam bo na planet,
S plovili še možno dospeti,
Ki izumlja naš modri jih svet.

In Zemlji tje gori, sosedi,
Napravimo prvi obisk,
Se smejem, kako bo vse v zmedi,
Ko treščimo gori ko blisk;
Pa vince jim bomo popili,
Oko in srce ki vedri,
Dekleta lepe ugrabili,
Ki ličice tak jim žari!

Smeh družba zažene prešerna,
Pozdravlja govornikov svèt,
Že vidi kak skozi brezmerne
Gre zračna morja na posèt.

Ko šum se veselja poleže,
Pa star oglasi se Martan,
Se vidi, kak v srce mu reže,
Kar hitel je mladi lapan.

Stari Martan:

Sto let že Zemljo opazujem,
Življenje poznam nje in svet,
Ni bitja, ki naj ga blagrujem,
Da dom mu je skopi planet!
Življenje nam tod je igrača;
Se trudiš, da se veseliš?
Po želji kolo se obrača
Ti sreče, v obilju živiš!

A gori, tovariši moji,
Življenje za bitje je boj,
V naporu in trudu in znoji
Se človek bori za obstoj!
Le vinca ga žarnega kupa
V trpljenju krepi in vedri,
Ljubezen rešuje obupa,
Ki dekcle jo krasno budi!

Ak moč vam kedaj bo podana,
Preploviti zraka morjá,
Dospeti do zvezde Zemljana, —
Pustite, kar sreče imá!
Vzemite mu vinca vedrilo,
Iztrgajte dekle iz gruč,
In solz se bo gori prelilo,
Da zvezdi — ugasnejo luč!

Usahneli.

Dekle, oh, ti dekle,
Kako te škoda je!
Komaj si razcvetela,
Že skoraj si zvenela;
Dekle, oh, ti dekle,
Kako te škoda je!

Ko moja bi bilà
Ostala ljubica,
Življenja bil viharjev
Te čuval in sleparjev,
Ki jim le strast je mar
In ne ljubezni čar.

Al, deklice lepé,
Ve svoje ste glavé,
Kdor se vam bolj dobrika,
Je slajšega jezika,
Le temu vera gré,
Zaupa mu srcé.

Po kratkem rajanji
Pa pridejo skrbi,
Potem pa v svojem hrami
S podprtimi glavami
Pretakate solzé,
Vam ličica bledé.

Dekle, oh, ti dekle,
Kako te škoda je!
Komaj si razcvetela,
Že skoraj si zvenela;
Prej bujna rožica,
Zdaj vela vbožica!

Želja.

Če tak bi dalo se,
Pa bi se kratkočasil,
Po noči zvezdice
Na nebu bi pogasil.

Le eno pustil bi
Samo zmed vseh goreti,
Ki moji ljubici
Tje v kamrico nje sveti.

Vprašanje — odgovor.

Oj deklica,
Povej mi ti,
Zakaj očesce ti medli?
„To vse ljubezen mi stori,
Ki mi prevzema vse moči!“

Oj deklica,
Povej mi ti,
Zakaj ti ličice blede?
„To vse ljubezen mi stori,
Ki mi prevzema vse moči!“

Oj deklica,
Povej mi ti,
Zakaj telesce ti slabi?
„To vse ljubezen mi stori,
Ki mi prevzema vse moči!“

Oj fantič ti
Poreden mi,
Kaj vprašaš me za te stvari,
Saj sam si vsega tega kriv,
Ker si, ker si — preljubezniv!“

Ženska zvestoba.

Solnce šlo za goró,
Ko sem jemal slovó;
V roko sva segla si,
Z glavico vlegla si
Se mi na srce sladkó.

Solnce šlo za goró,
Ko sem jemal slovó;
Bridko si plakala,
Solze pretakala,
Da me predolgo ne bo.

Solnce šlo za goró,
Ko sem jemal slovó;
Solnce spet vzhajalo,
Dekle že rajalo
Z ljubim si drugim sladkó.

Kdo še na svetu kaj
Ljub'cam verjame naj;
Danes prisega ti,
Jutri pobega ti,
Take so vekomaj!

KAZALO.

I.

Pevec-samotar	7
Moj svet.	8
Ob Bistrici	9
V gostilni	11
Moj rojstni dan.	12
Noči.	14
Slovo mlademu življenju	15
Moje življenje	17

II.

Človek in usoda	21
Čemu življenje?	22
Na prijateljevem grobu	24
Blagor mu!	26
Zvezdam.	27
Zakaj si, luna, tiha, blede?	28
Sreča je slepa	31
Zemlja — vodnica usode!	32
Človek in veselje	34

III.

Socialni problem	39
Delavec	41
Kako Martani mislijo o nas	43
Pesem „Amerikanc. v“	48

IV.

Črtomir po bitki z Valjhunom	53
Narod — mučenik vere	56
Uboga domovina	57
Zakaj ni več Slovencev v nebesa?	58

POPRAVKI.

Na strani 25., v 9. verzu čitaj :

stremljenje (ne strmljenje).

„ „ 28., čitaj 12. verz tako :
In v družbo biti vam ljudem.

„ „ 29. čitaj 13. in 14. verz tako :
Veselje, sreča ubežala
Za težka pa sta zagrinjala.

